

Arrest

**nr. 60 135 van 21 april 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. SWIJSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 20 oktober 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 3 februari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 4 februari 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Gjilan (Kosovo) en bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. Op 25 oktober 1988 bent u wettelijk gehuwd met B.(...) I.(...) (O.V. 6.707.964). Sinds de zomer van 2009 kende uw dochter B.(...) I.(...) (O.V. 6.707.972) problemen met een jonge Albanees, C.(...) genaamd C.(...) viel uw dochter regelmatig verbaal lastig wanneer ze zich op straat begaf. Een eerste keer gebeurde dit in een groentewinkel in de buurt. Gelukkig kwam de groenteman, een Albanees, tussenbeide en zei aan C.(...) uw dochter met rust te laten. Dit werd u door de eigenaar van de groentewinkel achteraf persoonlijk verteld. Enige tijd later kwam het tot een tweede incident met C.(...). Toen u uw dochter naar de dokter wilde brengen, kwamen jullie C.(...) met een aantal vrienden tegen aan een kapper. Het kwam tot een verbaal conflict waarbij C.(...) u zei dat hij uw dochter zou afpakken en u zou vermoorden. Na dit tweede incident sprak u met de plaatselijke Roma-vertegenwoordiger, Ramadani Behto, over de problemen die u met C.(...) kende. Behto zegde u dat u weliswaar aangifte kon doen van deze problemen bij de politie, maar vreesde dat daardoor uw problemen niet zouden ophouden. Uw dochter bleef meer en meer thuis, tot haar vriendinnen haar in augustus 2010 toch konden overtuigen mee naar buiten te gaan. Wanneer C.(...) haar zag, viel hij haar opnieuw lastig en vroeg hij waar ze zolang geweest was. I.(...) was zo in paniek dat ze niet wist hoe terug naar huis te keren. Na deze derde keer sloot I.(...) zichzelf steeds op in huis en weende ze de hele dag. Ook uw zoon R.(...) kende problemen met Albanese. Zo werd uw zoon een drietal keer met een steen op het hoofd geslagen. Dit gebeurde een eerste keer in maart 2009 aan het busstation op weg naar school. Een laatste keer gebeurde dit in de zomer van 2010 wanneer R.(...) naar een privé-zwembad ging. R.(...) werd er door Albanese leeftijdsgenoten uitgescholden voor ‘Magjup’ en geslagen. Voor geen van deze problemen legde u klacht neer bij de in Kosovo aanwezige veiligheidsinstanties. Omdat het leven voor u en uw gezin op deze wijze niet langer houdbaar was, besliste u Kosovo te verlaten. U vertrok op 17 of 18 oktober 2010 en kwam aan in België op 20 oktober 2010. Dezelfde dag nog diende u uw asielaanvraag in. U wenst niet naar Kosovo terug te keren daar u vreest dat uw dochter opnieuw zal worden lastig gevallen door C.(...) of iemand anders. Daarnaast wenst u dat uw kinderen een normaal leven zouden kunnen leiden waarbij ze rustig kunnen slapen en naar school kunnen gaan.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart van UNMIK (tijdelijke administratie van de Verenigde Naties in Kosovo), uitgereikt op 11 oktober 2007 te Pristina; uw Kosovaarse geboorteakte, de Kosovaarse geboorteakte van uw zoon R.(...) en uw Kosovaarse huwelijksakte, alle uitgereikt op 28 september 2010 te Gjilan.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van uw relaas daar er enkele fundamentele inconsistenties zijn tussen uw verklaringen en deze van uw dochter B.(...) I.(...) afgelegd ten overstaan van het Commissariaat-generaal op 19 en 20 januari 2011. Zo verklaarde u dat de problemen van uw dochter met bovengenoemde C.(...) startten in de zomer van 2009. Uw dochter zou drie keer door C.(...) lastig gevallen zijn geweest. Een eerste keer zou dit gebeurd zijn in een groentewinkel bij jullie in de buurt. Een laatste maal zou uw dochter bedreigd zijn geweest door C.(...) in augustus 2010 toen ze met vriendinnen op straat wandelde (CGVS, p. 7-9). Uw dochter echter verklaarde dat de problemen die ze kende met C.(...) pas gestart zijn in de zomer van 2010. Verder verklaarde I.(...) een laatste keer door C.(...) te zijn lastig gevallen ongeveer een week voor jullie vertrek naar België (CGVS I.(...), p. 4-5). Voorts stelde u dat uw dochter in dat jaar dat ze problemen kende slechts een drietal keer is buitengekomen en dan steeds lastig gevallen werd door C.(...) (CGVS, p.7). Ook deze bewering valt maar moeilijk te rijmen met de verklaringen die uw dochter ter zake aflegde. Uw dochter stelde immers dat ze nog een twee- à drietal keer per week buitenkwam, maar dat ze wanneer ze C.(...) zag snel naar huis ging (CGVS I.(...), p. 7). Dergelijke tegenstrijdigheden betreffende de kern van uw relaas – u verklaarde immers zelf dat de problemen van uw dochter de voornaamste reden voor jullie vertrek uit Kosovo waren –, zetten de algemene geloofwaardigheid ervan danig op de helling (CGVS, p. 7). Wat betreft de problemen van uw zoon R.(...), die een drietal keer geslagen zou zijn door onbekende Albanese jongeren, is het enigszins bevreemdend dat uw dochter I.(...) hoegenaamd geen idee heeft waar en wanneer haar broer dan wel werd geslagen (CGVS I.(...), p. 6). Tot slot kunnen ook bij uw verklaring de problemen van uw dochter I.(...) besproken te hebben met de plaatselijke Roma-vertegenwoordiger, Ramadani Behto, de nodige vraagtekens worden gezet. Het is immers opmerkelijk dat zowel uw echtgenote als uw dochter

geenszins op de hoogte zijn van het plaatsvinden van een dergelijk gesprek (CGVS, p. 9; CGVS echtgenote, p. 5; CGVS I.(...), p. 6).

Hoe dan ook heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u beweerde veiligheidsproblemen – of bij een eventuele herhaling ervan – voor hulp of bescherming geen of onafdoende beroep kon / zou kunnen doen op de in Kosovo aanwezige autoriteiten, met wie noch u, noch uw echtgenote en uw dochter overigens ooit concrete problemen gekend hebben (CGVS, p. 11; CGVS echtgenote, p. 4; CGVS I.(...), p. 7). Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden om bescherming te verkrijgen in eigen land uitput. U liet evenwel steeds na om de problemen die uw familie met Albanezen had kenbaar te maken bij uw eigen autoriteiten. Uw motivatie om geen klacht in te dienen, met name enerzijds omdat u schrik had van de gevolgen die een klacht tegen Cor met zich zou kunnen meebrengen – hij zou jullie immers kunnen vermoorden of een vriend op jullie afsturen om met jullie af te rekenen –, en anderzijds, wat betreft de problemen van uw zoon, omdat u de ouders niet kende en geen bewijzen had, kan niet als een aanvaardbare uitleg worden weerhouden (CGVS, p. 8-10). Het is immers de taak van de autoriteiten om u, indien nodig, bescherming te bieden en een onderzoek te voeren. Om een onderzoek te voeren en resultaten te kunnen boeken moeten de autoriteiten evenwel op de hoogte zijn van alle gegevens betreffende uw problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten, zelfs indien deze gepleegd zijn door onbekenden, kunnen zij vanzelfsprekend ook niet optreden. Het is daarenboven precies de bedoeling van een klacht dat verdere / ernstiger problemen vermeden worden.

In dit kader kan bovendien gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die ondermeer verzameld werd door het Commissariaat-generaal tijdens een missie naar Kosovo van 15 september tot 25 september 2009, maar ook daarna. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit deze informatie blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren (RAE) kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met lokale RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken.

Bijkomend kan worden opgemerkt dat uit de hogerop geciteerde informatie ook blijkt dat de algemene veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. De algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Gjilan zijn wel degelijk objectief verbeterd. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Het loutere feit dat er toch soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent overigens niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) – de wijk waar u oorspronkelijk ook woonde (CGVS, p. 3) – en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Tijdens de reeds eerder genoemde missie werden de gebeurtenissen in Gjilan uitgebreid besproken met diverse internationale actoren ter plaatse, alsook met meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschappen zelf. Analyse van de feiten maakte duidelijk dat de incidenten in Gjilan beschouwd kunnen worden als een lokaal (beperkt tot de wijk Abdullah Presheva) probleem tussen privé-personen. Er blijkt nergens dat het om georganiseerde etnisch geïnspireerde incidenten ging. De Kosovaarse politie onderzocht deze incidenten en de zaken werden doorverwezen naar de rechtbank. Een hoge politieofficier van de Kosovaarse politie verklaarde dat twee van de zaken

konden gekwalificeerd worden als zijnde eenvoudige burenruzies en een derde in verband kon worden gebracht met een afrekening binnen het zwarthandelsircuit. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er actueel niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

De informatie van het Commissariaat-generaal bevestigt wel dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, zoals u zelf ook aanhaalde (CGVS, p. 10-11). Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). In dit verband verklaarde u immers zelf dat niet enkel Roma het economisch moeilijk hebben, maar dat ook etnisch Albanese burgers in Kosovo honger lijden (CGVS, p. 10). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. In uw geval kan niet tot een dergelijke conclusie gekomen worden, ofschoon u verklaarde in Kosovo over geen rechten te beschikken. U verklaarde immers zelf sinds 2002 tot aan uw vertrek op geregelde tijdstippen 40 euro oftewel 4000 dinar uitgekeerd te hebben gekregen en geen problemen te hebben gekend bij het verkrijgen van documenten (CGVS, p. 4-5). Uw echtgenote voegde hier aan toe dat jullie ook 5000 dinar kindergeld ontvingen (CGVS echtgenote, p. 3). Bijkomend dient hier benadrukt te worden dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage aan uw administratieve dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw UNMIK-identiteitskaart, uw geboorteakte en uw huwelijksakte bevestigen louter uw identiteit, uw nationaliteit en burgerlijke staat, die hier niet ter discussie staan. De geboorteakte van uw zoon R.(...) staft louter zijn identiteit en nationaliteit, maar ook hier wordt niet aan getwijfeld.

Volledigheidshalve wijs ik er nog op dat ik ook inzake de asielaanvragen van uw echtgenote B.(...) Ig.(...) (O.V. 6.707.964) en uw dochter B.(...) I.(...) (O.V. 6.707.972) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen heb.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing gemotiveerd is door de overweging dat verzoeker zou nagelaten hebben de lokale autoriteiten te waarschuwen naar aanleiding van zijn problemen met de Albanese. Volgens verzoeker is dit geenszins correct aangezien verzoeker in zijn verhoor duidelijk stelde dat hij de politie heeft ingelicht over het feit dat zijn dochter en zijn jongste zoon en het gezin in het algemeen vaak lastiggevallen werd door de Albanese uit de buurt. Verzoeker wijst erop dat het gooien met stenen naar de jongste zoon en het volgen en lastigvallen van de dochter zodat zij zelfs niet meer buiten durfde te komen een ernstig gevaar vormt voor de veiligheid van het gezin. Zelfs de vertegenwoordiger van de Roma stelde dat aangifte bij de politie geen zin heeft omdat er niet wordt opgetreden tegen deze personen. In de bestreden beslissing wordt op grond van “*algemene rapportages*” gesteld dat de situatie aanzienlijk verbeterd en voor Roma leefbaar zou zijn. Er wordt echter op de laatste pagina verwezen naar UNHCR dat in zijn ‘Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo’ van juni 2006 opmerkt dat er nog steeds vervolging bestaat ten aanzien van Roma en de leden van deze groep aanspraak kunnen maken op bescherming. De aanvragen moeten op basis van hun individuele merites worden beoordeeld. Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing verwijst naar de algemene verbeterde positie van de Roma in Kosovo en te benadrukken dat met de individuele situatie rekening moet worden gehouden zoals die uit de verklaringen blijkt.

Vervolgens verwijst verzoeker “*formeel*” naar de overweging waarin tegenstrijdigheden tussen de gezinsleden worden aangehaald. Verzoeker meent hier een fundamenteel probleem te zien omdat de gezinsleden werden verhoord door een verschillende tolk waarbij de ouders werden bijgestaan door een tolk “*Arlisgi*”, met name een Macedonisch meisje, dat de taal wel begreep maar bepaalde nuanceverschillen niet duidelijk kon maken. De dochter werd bijgestaan door een tolk die de echte taal van de Roma sprak, Kosovaars “*Gurbet*”. Volgens verzoeker zijn vele nuanceverschillen anders vertaald door de tolken, waardoor bepaalde elementen uit het verhaal niet lijken te kloppen, maar dat dus wel doen. Verzoeker vraagt om die reden dat het dossier opnieuw naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gestuurd zou worden om een nieuw gehoor te laten plaatsvinden waarbij alle gezinsleden door dezelfde tolk worden bijgestaan.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming voert verzoeker aan dat hij afkomstig is uit een regio in Kosovo waar nog steeds onderdrukking van de Roma-bevolkingsgroep bestaat en zij ernstig in gevaar zijn wanneer ze zich buiten hun woning begeven. Er bestaat ernstig gevaar voor zijn leven en fysieke integriteit indien hij naar Kosovo zou moeten terugkeren waardoor hem de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten toegekend worden. Ten slotte herhaalt verzoeker zijn vraag om het dossier voor een nieuw verhoor naar de commissaris-generaal terug te zenden.

2.2. Aangezien verzoeker in zijn middel inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De bestreden beslissing is in de eerste plaats gebaseerd op de vaststelling dat ernstig kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag op grond van enkele fundamentele inconsistenties tussen de verklaringen van verzoeker en van zijn dochter. Zo situeerde verzoeker de problemen met C. op een ander moment in de tijd dan zijn dochter, beweerde hij dat zijn dochter in het jaar dat ze problemen kende slechts een drietal keer is buitengekomen, terwijl zijn dochter stelde twee à drie keer per week buiten te zijn gekomen en had de dochter geen idee waar en wanneer haar broer R. werd geslagen. Ook bleek de dochter van verzoeker en zijn echtgenote niet op de hoogte

van het plaatsvinden van het gesprek met de plaatselijke Roma-vertegenwoordiger. In de bestreden beslissing wordt vervolgens gewezen op het feit dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn problemen een beroep heeft gedaan op de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Verzoekers reden om geen klacht in te dienen, met name een verergering van de problemen met C. en het feit dat hij de daders niet kende van de aanval op zijn zoon, kunnen niet worden aanvaard. In dit kader, zo stelt de bestreden beslissing, dient gewezen op de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat de bescherming die wordt geboden aan minderheden in Kosovo over het algemeen als toereikend wordt beschouwd. Daarbij komt dat uit diezelfde informatie blijkt dat de algemene veiligheidssituatie sedert het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk verbeterd is. Aan de andere kant wordt de moeilijke socio-economische situatie van Roma in Kosovo bevestigd, maar maakt deze discriminatie geen vervolging uit in de zin van het Vluchtelingenverdrag. De maatregelen die in Kosovo worden genomen zijn gericht op de integratie van minderheden. Uit dit alles leidt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen af dat er voldoende maatregelen worden genomen ter voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade. De algemene situatie in Kosovo is evenmin van dien aard dat er zonder meer sprake is van een reëel risico op ernstige schade. Op grond van het UNHCR-standpunt wordt in de bestreden beslissing benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

2.4. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil invoeren. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Verzoekers bewering dat hij tijdens het verhoor duidelijk heeft aangegeven dat hij de politie heeft ingelicht, mist feitelijke grondslag. Uit het gehoorverslag, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt immers dat verzoeker zelf uitdrukkelijk stelde dat hij niet naar de politie ging en niet naar KFOR of EULEX is gestapt naar aanleiding van de belaging van zijn dochter door C. (stuk 4, gehoorverslag CGVS 19/01/2011, p. 8). Ook na de problemen die zijn zoon R. zou hebben gekend, verklaarde verzoeker dat hij niet naar de politie ging (stuk 4, gehoorverslag CGVS 19/01/2011, p. 9). Verzoeker ondersteunt zijn betoog dat het geen zin heeft om klacht in te dienen omdat er niet zou worden opgetreden tegen de daders niet met objectieve gegevens. Aangezien verzoeker de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden niet heeft aangewend, komt hij niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.5. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade in concreto dienen te worden aangetoond. Verzoeker merkt terecht op dat een individuele beoordeling van de asielaanvragen vanuit Kosovo noodzakelijk is. Aangezien er echter tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn dochter ernstige inconsistenties werden vastgesteld, besluit de commissaris-generaal tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Verzoeker trekt de vastgestelde tegenstrijdigheden in twijfel door te wijzen op de verschillende dialecten die zouden zijn gebezigd door de tolk die de vertaling verzorgde tijdens het gehoor van verzoeker en de tolk die zijn dochter bijstond, wat tot misverstanden zou hebben geleid. Ten eerste merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoonde dat de tolken verschillende dialecten spraken. Ten tweede maakt hij niet aannemelijk dat het eventuele verschil in dialect tot vertaalproblemen en misverstanden aanleiding zou kunnen geven. De Raad merkt vervolgens op dat deze *a posteriori*-verklaring geenszins door de gegevens uit het administratief dossier wordt ondersteund. Zo stelde verzoeker bij aanvang van zijn gehoor de tolk perfect te begrijpen, bevestigde hij dit bij het afronden ervan en maakte hij op het einde geen enkele opmerking over het dialect, hoewel hij daartoe de mogelijkheid kreeg (stuk 4, gehoorverslag CGVS 19/01/2011, p. 2, 11, eindpagina). Ook uit het gehoorverslag van verzoekers dochter blijkt dat laatstgenoemde zowel bij aanvang als bij het beëindigen van het gehoor uitdrukkelijk bevestigde dat zij de tolk goed begrepen had. Ook zij maakte geen enkele opmerking (stuk 12, Landeninformatie, gehoorverslag dochter, p. 2, 8, eindpagina). Bovendien betreffen de vastgestelde inconsistenties geen nuanceverschillen, maar een fundamenteel verschillende situering in de tijd van de vervolgingsfeiten en totale onwetendheid over bepaalde essentiële elementen (bestreden beslissing, p. 2). Ten slotte wijst de Raad erop dat de dochter van verzoeker de inconsistenties na confrontatie niet toeschreef aan het verschil in dialect, maar aan de kwaliteit van het geheugen van haar vader, die volgens haar "(...) zelfs

niet (weet) wat hij gisteren heeft gegeten” (stuk 12, Landeninformatie, gehoorverslag dochter, p. 7). Verzoekers kritiek is weinig overtuigend en doet geen afbreuk aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat het asielrelaas ongeloofwaardig is waardoor hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Zijn betoog kan bijgevolg geenszins aanleiding geven tot een vernietiging en een terugzending naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.6. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van het asielrelaas kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker beperkt zich met betrekking tot de subsidiaire bescherming tot de blote bewering dat er ernstig gevaar is voor zijn leven en fysieke integriteit, zonder dit verder met objectieve gegevens te staven en brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN